

30/1984, de mesures de reforma de la funció pública, no tindria formalment la condició de bàsica a partir de la lectura de l'art. 1.3 de la dita Llei, es tracta d'una excepció a la norma general establerta a l'art. 19.1, la qual sí que té la condició de norma bàsica. La possibilitat que la norma prevegi supòsits específics exclosos de la norma general és constitucionalment admissible quan es tracta de casos excepcionals, i en tot cas la previsió d'excepcions s'ha d'interpretar restrictivament, de tal manera que la seva existència no desvirtua el caràcter bàsic de la norma general sinó que la integra. Per aquests motius la sentència afirma que la normació bàsica a tenir en compte és l'art. 19.1 de la Llei 30/1984, però també la disposició transitòria sisena de la

mateixa Llei, ja que preveu supòsits excepcionals a la norma general, de tal manera que, fora d'aquests supòsits que s'han d'interpretar restrictivament, és necessàriament aplicable l'art. 19.1 esmentat.

La disposició transitòria novena, apartats 3 i 4, de la Llei del Parlament de Canàries 2/1987, preveu uns supòsits d'excepció que no s'ajusten a la previsió continguda a la disposició transitòria sisena de la Llei 30/1984, per la qual cosa no poden emparar-se en aquesta i obliga el Tribunal a concloure que són contraris a la normativa bàsica dictada per l'Estat d'acord amb l'art. 149.1.18 CE, i que, per tant, són inconstitucionals.

Pere Sol

Sentència 157/1992, de 22 d'octubre. Conflicte de competència promogut pel Govern de la nació en relació amb el Decret 29/1985, de 18 d'abril, del Consell de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears sobre la constitució i el funcionament d'associacions juvenils.

Ponent:
Carles Viver i Pi-Sunyer

L'objecte d'aquest conflicte positiu és un decret del Govern de les Illes Balears sobre constitució i funcionament d'associacions juvenils.

En principi, l'Estatut de les Illes Balears concedeix competència a aquesta comunitat autònoma en matèria de joventut, cosa que implica que pot dur a terme activitats de foment i suport de l'associacionisme juvenil.

El Tribunal Constitucional sosté que aquestes activitats de foment de l'associacionisme juvenil no tenen perquè limitar-se a una mera actuació administrativa per a la concessió de subvencions i ajuts, i també poden incloure la regulació de les condicions que han de posseir les associa-

cions per acollir-se als beneficis que estableixi la comunitat autònoma.

No obstant això, aquesta regulació no pot incidir en el desenvolupament del dret d'associació, ni establir el règim jurídic de les associacions juvenils radicades a les Illes Balears. En definitiva, la comunitat autònoma balear no té competència per establir límits a la llibertat de creació d'associacions, a la llibertat d'associar-se o no associar-se, al dret de donar personalitat jurídica a les associacions constituïdes, ni per regular l'organització interna d'aquestes, ni els drets i deures dels seus membres, ni les causes de suspensió o dissolució de les associacions.

Un cop establert l'abast de la competència autonòmica, el Decret impugnat vulnera l'ordre competencial, ja que no

es limita a establir les condicions que han de complir les associacions juvenils per poder accedir als ajuts que atorga la comunitat, sinó que estableix una regulació general de règim jurídic de les associacions juvenils a les Illes Balears. Aquest Decret regula, entre altres aspectes, les condicions necessàries per a la creació, la

suspensió, la dissolució, la inscripció en un registre especial, etc., de les associacions juvenils. En definitiva, aquesta regulació afecta el règim jurídic de les associacions juvenils i és competència exclusiva de l'Estat.

Juan Carlos Gavara

Sentència 158/1992, de 26 d'octubre. Conflicte positiu de competència promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya en relació amb l'Ordre del Ministeri de Justícia de 7 de febrer de 1986 per la qual es convoca concurs per cobrir vacants de magistrats.

Ponent:

Luis López Guerra

Vots particulars:

José Gabaldón López

Rafael de Mendizábal Allende

L'objecte d'aquest conflicte és determinar la titularitat de la competència relativa a la convocatòria de concursos per a la provisió de places de jutges i magistrats en el territori de la comunitat autònoma de Catalunya. Subsidiàriament, s'ha de resoldre, si incorre en un vici d'incompetència, la convocatòria d'un concurs per part del Ministeri de Justícia sense haver-hi hagut impuls previ de la comunitat autònoma de Catalunya.

En relació al primer problema de la controvèrsia, ja havia estat resolt amb anterioritat pel Tribunal Constitucional en les seves sentències 56/1990, de 29 de març, i 62/1990, de 30 de març, en les quals, per interpretació i aplicació dels art. 149.1.5 i 122.1 CE, es va considerar que la competència per a la selecció de jutges i magistrats corresponia amb caràcter exclusiu a l'Estat.

No obstant això, en relació al segon aspecte era necessari realitzar una interpretació de l'abast de la facultat d'impuls

establerta en l'art. 22 EAC, en virtut de la qual, a instància de la Generalitat, l'òrgan competent convocaria els concursos i les oposicions de les places vacants a Catalunya de magistrats, jutges, secretaris judicials i la resta de personal al servei de l'Administració de justícia.

El Tribunal Constitucional considera que l'art. 22 EAC habilita la Generalitat per desenvolupar les activitats d'iniciativa i impuls, encara que no és possible interpretar aquesta disposició de manera que faci impossible l'exercici de la competència exclusiva de l'Estat en matèria d'Administració de justícia. En definitiva, el Tribunal no admet que el retard o l'absència d'iniciativa de la comunitat autònoma impliqui un obstacle insalvable per a l'òrgan estatal competent per dur a terme aquesta convocatòria. Ambdues competències han de ser interpretades en funció del principi de col·laboració que ha de presidir les relacions entre l'Estat i les comunitats autònomes.

En el cas concret que s'ha de resoldre, el Tribunal no nega la competència estatal per dur a terme la convocatòria, encara que, en aquest cas, es va fer sense que la Generalitat hagués exercitat cap sol·licitud o iniciativa i sense que l'Estat